

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **C. V. T., státní příslušnost Vietnam**, t. č. neznámého pobytu, zastoupen zákonným zástupcem D. T. P., matka nezletilého, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 9. 2016 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti správního orgánu a uváděl, že dne 26. 10. 2015 na velvyslanectví České republiky v Hanoji, (dále jen „ZÚ Hanoj“), podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“). Lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula a rozhodnutí o této žádosti dosud nebylo vydáno.

Žalobce dne 29. 6. 2016 marně žádal Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, o provedení opatření proti nečinnosti.

Žalobce připojil kopii stížnosti podle § 175 správního řádu ze dne 26. 10. 2015 adresovanou ZÚ Hanoj, jejíž přílohou byla „žádost o povolení k dlouhodobému pobytu včetně náležitostí tak, jak ji žadatel dnes osobně podal na ZÚ ČR v Hanoji“. Jednalo se o stížnost na pracovníka ZÚ Hanoj a žalobce v ní mj. uváděl, že po převzetí žádosti o povolení pobytu pracovníkem ZÚ Hanoj byla tato žádost zástupci žadatele vrácena, přestože žadatel na podání a vyřízení žádostí trval.

Žalobce připojil kopii odpovědi ZÚ Hanoj ze dne 22. 12. 2015, č. j. 1722/2015-HANOI-VIII, na jeho stížnost, v níž se mj. uvádí, že nezl. C. V. T., podal prostřednictvím svého zástupce žádost povolení k dlouhodobému pobytu. Žadatel však nebyl k podání žádosti řádně zaregistrován. Žadatelé jsou do čekárny konzulárního úseku přijímáni pouze na základě prokázání platné registrace k podání dané žádosti. Stížnost nebyla shledána důvodnou a její přílohy byly vráceny.

Žalobce žádal, aby soud uložil žalovanému Ministerstvu vnitra povinnost do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout ve správním řízení o jeho žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 27. 10. 2016 uvedl, že se o podané žádosti žalobce dozvěděl až v souvislosti s jeho žádostí o provedení opatření proti nečinnosti ze dne 29. 6. 2016. Na základě rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 9. 2016, č. j. MV-107181-2/SO-2016, požádal dne 26. 9. 2016 ZÚ Hanoj o upřesnění podání uvedené žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. ZÚ Hanoj měl zaslat žalovanému dne 4. 10. 2016 sdělení, dle kterého se dne 26. 10. 2015 měl s předmětnou žádostí dostavit pouze zmocněný zástupce, žalobce ani jeho zákonný zástupce se k podání žádosti na recepci neměli dostavit. Poté žalovaný usnesením ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-27159-6/DP-2016, žádost žalobce podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu odložil, neboť z ní nebylo možné zjistit, kdo ji podal. Žalovaný tvrdil, že není nečinný a navrhnul, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou.

Žalobce ve své replice ze dne 7. 11. 2016 uvedl, že oba rodiče žalobce žijí v České republice, kde mají povolení pobyt, a proto k zastupování žalobce zmocnili právního zástupce, aby žádost společně s žalobcem osobně podal. Právní zástupce se proto dne 16. 10. 2015 osobně dostavil na ZÚ Hanoj a za osobní přítomnosti žalobce podal žalobcovu žádost o dlouhodobý pobyt. Současně se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. září 2016, č. j. 6 Azs 25/2016-34.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce nevyjádřil, a žalovaný správní orgán s takovým postupem vyjádřil dne 27. 10. 2016 a dne 20. 3. 2017 souhlas.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 81 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto

žalovanému se uložil povinnost, aby do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí o žádosti nezletilého žalobce ze dne 26. 10. 2015, o povolení k dlouhodobému pobytu.

Nicméně Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalovaného a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. listopadu 2016, č. j. 8 A 157/2016 - 37, zrušil svým rozsudkem ze dne 9. února 2017, č. j. 4 Azs 236/2016 – 43, a věc zdejšímu soudu vrátil k dalšímu řízení s tím, že závěr zdejšího soudu o nečinnosti stěžovatele byl založen na předchozím závěru o nezákonnosti usnesení o odložení věci. Takto však soud postupovat nemohl.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o žádosti (§ 44) není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že vůči němu byl učiněn úkon, který zjevně není žádostí, nebo z něj nelze zjistit, kdo jej učinil. Institut odložení věci upravený v § 43 správního řádu umožňuje správnímu orgánu, aby za splnění zde uvedených podmínek odložil věc usnesením bez zahájení řízení. Tento postup je výjimkou z jinak platné zásady, že řízení je zahájeno dnem doručení žádosti nebo návrhu věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (§ 44 odst. 1 správního řádu), a též výjimkou ze zásady, dle níž se správní rozhodnutí (largo sensu) vydává ve správním řízení. Protože usnesením o odložení věci podle § 43 správního řádu správní orgány věc končí, a určují tak její právní osud, je toto rozhodnutí významným zásahem do právní sféry žadatele. Tento závěr je nadto podpořen také tím, že rozhodnutí je činěno mimo správní řízení, v důsledku čehož nemá žadatel procesní postavení účastníka správního řízení, přičemž žádosti nejenže není vyhověno, ale dokonce není ani věcně posouzena. To vše svědčí pro soudní přezkoumatelnost takového rozhodnutí. Tento závěr je podpořen rovněž argumentem *reductio ad absurdum*, podle něhož by byla ze soudního přezkumu vyloučena také ta rozhodnutí, kterými by správní orgány zcela účelově odkládaly i jednoznačně oprávněné žádosti a návrhy, což by ve svém důsledku mohlo vést k odepření přístupu k soudu [srov. shodné závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem již dříve ve vztahu k usnesení o odložení věci podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, č. j. 3 Ads 128/2009 - 71, č. 2050/2010 Sb. NSS, nebo ve vztahu k usnesení o odložení věci podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců v rozsudku ze dne 30. 5. 2012, č. j. 4 As 14/2012 - 17]. Vzhledem k tomu, že potenciální dopady do právní sféry žalobce se (v situaci, kdy není pochyb o tom, že jde o jeho žádost a spor je veden jen o to, kdo byl osobně přítomen jejímu podání) od případů již Nejvyšším správním soudem posuzovaných nijak neliší ani v případě usnesení o odložení žádosti podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, podléhá i toto usnesení (resp. rozhodnutí o odvolání proti němu) přezkumu ve správním soudnictví. Proto důvodností vydání takového usnesení se nelze zabývat v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti – pro toto řízení je podstatné, že stěžovatel svoji povinnost zabývat se podáním žalobce splnil, a nebylo-li takové usnesení zrušeno, není nečinný. Zda se své povinnosti zhostil řádně, tj. zda vydané usnesení o odložení věci bylo vydáno v souladu se zákonem, může žalobce zpochybňovat řádným procesním způsobem v odvolacím řízení (což ostatně dle sdělení stěžovatele učinil) a následně primární cestou soudní ochrany, kterou v rámci správního soudnictví představuje žaloba proti rozhodnutí správního orgánu.“

Nejvyšší správní soudu dále uvedl, že je pouze povinen reagovat na argumentaci žalobce, který namítá nicotnost rozhodnutí o odložení věci z důvodu jeho vydání věcně nepřislušným orgánem. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by totiž soud z existence tohoto rozhodnutí vycházet. Tato námitka žalobce však není důvodná. „Současná právní úprava, judikatura a doktrína považují nicotnost za samostatný právní institut, který je odlišný od

institutu nezákonnosti z hlediska právních účinků dotyčného správního aktu. Nezákonné rozhodnutí existuje, je právně závazné, vynutitelné a svědčí mu presumpce správnosti správních aktů, dokud není zrušeno. Lze se proti němu bránit opravnými či dozorčími prostředky, avšak pokud tyto prostředky nejsou uplatněny řádně a včas, zůstává toto rozhodnutí objektivně existujícím a již ho nelze odstranit. Naproti tomu nicotné rozhodnutí se bude vždy jevit jako rozhodnutí neexistující, zdánlivé a nezakládající žádné právní následky. Proto nemusí být respektováno a veřejnou mocí nesmí být vynucováno. Nicotnost nelze zhojit uplynutím času a může k ní být přihlédnuto kdykoliv z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65). Jak bylo dále shrnuto např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, č. 793/2006 Sb. NSS, nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Účelem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob; institut nicotnosti umožňuje s účinností ex tunc odstranit účinky rozhodnutí vydaných při nedostatku pravomoci, a nedopustit tak, aby se do těchto práv zasahovalo bez zákonného podkladu. Nicotnost je však vyhrazena jen pro ojedinělé případy: je výjimkou ze zásady presumpce správnosti individuálního správního aktu. Nicotnost správního aktu vysloví soud pouze tehdy, jestliže akt trpí natolik intenzivními a zřejmými vadami, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby jej respektovali (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003 - 216, č. 212/2004 Sb. NSS). Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Institut věcné příslušnosti slouží k určení, který z orgánů nadaný obecně pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech osob ve veřejné správě bude rozhodovat v konkrétní věci. Věcnou příslušnost samozřejmě nelze vymezovat individuálně, tedy s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah, nýbrž druhově: právo si vytváří okruhy věcí spojených vnitřní podobností, definuje je společnými znaky a tyto skupiny obsahově spřízněných věcí pak svěřuje k rozhodování jednotlivým správním orgánům. Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 1/2004 - 58). Tak tomu však v tomto případě není. Ustanovení § 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců sice stanovilo, že zastupitelský úřad je oprávněn provést kontrolu žádosti a náležitostí předložených k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu; nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže zastupitelský úřad cizinci nedostatky odstranit na místě nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Do doby odstranění nedostatků žádosti nebo uplynutí lhůty podle věty první neběží lhůta pro vyřízení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Zastupitelský úřad je dále oprávněn vyslechnout žadatele o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, je-li to za podmínek uvedených v odstavci 2 nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Citované ustanovení však zjevně představuje pouze zmocnění zastupitelského úřadu k provádění přípravných úkonů k zabezpečení řádného průběhu vlastního řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému (nebo trvalému) pobytu, které s využitím takto připravených a zajištěných podkladů ale vede a v rámci nějž již rozhoduje

žalovaný – pouze ten má k tomu ustanovením § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců založenou pravomoc (s drobnou výjimkou povolování pobytu osob požívajících výsad a imunit podle mezinárodního práva, které § 166 odst. 1 zákona o pobytu cizinců svěřuje do věcné příslušnosti Ministerstva zahraničních věcí). Rozhodování o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu tedy spadalo do věcné příslušnosti žalovaného a jím vydané usnesení o odložení věci tak nemůže být považováno za nicotné pro absolutní věcnou nepříslušnost rozhodujícího orgánu. Na tom nic nemění ani vlastní text ustanovení § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, který umožňuje mj. odložit případná anonymní podání (popř. podání, jež nemají povahu žádosti) již správnímu orgánu, který takové podání obdržel. Toto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu nebrání správnímu orgánu, který takové podání obdržel, aby v souladu se zásadou vzájemné spolupráce vyjádřenou v § 8 odst. 2 správního řádu, např. i taková podání (jeví-li se mu jako relevantní) postoupil analogicky podle § 42 správního řádu tomu správnímu orgánu, k jehož věcné příslušnosti se vztahují, neboť lze-li z podání takovou věcnou souvislost vysledovat, je to právě tento specializovaný správní orgán, který může nejlépe posoudit povahu a význam podání. To pak platí o to spíše v případě, kdy správní soud žalovanému dokonce výslovně uložil se takovým podáním zabývat. Byť z něj (zejm. s ohledem na zásadu hospodárnosti) plyne příslušnost k vydání takového usnesení již správnímu orgánu, který podání obdržel jako první, nevylučuje tím kompetenci toho správního orgánu, jehož věcné působnosti se podání primárně dotýká a jemuž je takové podání tím či oním způsobem předáno k vyřízení. Obecně stanovená příslušnost k vydání usnesení o odložení věci podle § 43 správního řádu pouze doplňuje věcnou příslušnost správních orgánů plynoucí ze zvláštních právních předpisů (zde zákona o pobytu cizinců).“

Žalobce v inkriminované věci namítal, že dne 26. 10. 2015 na velvyslanectví České republiky v Hanoji, (dále jen „ZÚ Hanoj“), podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny podle zákona o pobytu cizinců, a že lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula a rozhodnutí o této žádosti dosud nebylo vydáno. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 27. 10. 2016 k tomu uvedl, usnesením ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-27159-6/DP-2016, žádost žalobce podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu odložil, neboť z ní nebylo možné zjistit, kdo ji podal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 4 Azs 236/2016 – 43 byl žalovaný k vydání usnesení o odložení věci podle § 43 správního řádu věcně příslušný.

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu 18. října 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100, před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je v řízení vedeném podle správního řádu třeba vždy nejprve vyčerpát procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu.

V inkriminované věci žalobce podal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Ze správního spisu soud ověřil, že Komise vydala dne 7. 9. 2016 opatření proti nečinnosti č. j. MV-107181-2/SO-2016, jímž přikázala Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, vydat rozhodnutí ve věci řízení o žádosti nezletilého C. V. T., o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny, č. j. OAM-27159/DP-2016, do 270 dnů ode dne doručení tohoto opatření.

Z předloženého správního spisu soud ověřil, že žádost nezletilého žalobce o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny sepsaná na úředním tiskopise (§ 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) podepsaná právním zástupcem žalobce, doplněná plnou mocí, kterou mu udělila matka nezletilého žadatele. K žádosti byl dále přiložen rodný list žadatele spolu s ověřeným překladem do českého jazyka. Žádost byla předána dne 26. 10. 2015 ZÚ Hanoj, který ji převzal a v jehož dispozici se tak ocitla, byť ji posléze vrátil. Na fotokopii tiskopisu žádosti je ručně psaná poznámka pracovnice ZÚ Hanoj, razítko se jménem O. Ch. a podpis nečitelný.

Ve spise je dále založena stížnost žalobce podle § 175 správního řádu podaná zmocněným zástupcem na ZÚ Hanoj dne 26. 10. 2015. Vyřízení stížnosti ze dne 22. 12. 2015, č. j. 1722/2015-HANOI-VIII, v níž se mj. uvádí, že zmocněný zástupce nemohl být do prostor čekárny vpuštěn, protože žadatel nebyl k podání žádosti řádně registrován.

Ve spise je dále založena žádost žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. MV-129556-2/OAM-2016, adresovaná ZÚ Hanoj, v níž se uvádí, že v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu 11. srpna 2016, č. j. 2 Ans 128/2016-54, Ministerstvo vnitra zpětně zjišťuje, zda žádosti doručené ZÚ Hanoj přílohou stížnosti byly skutečně doručeny žadatelem samotným. V případě, že by na místě nebyl přítomen cizinec (žadatel) osobně, jak nasvědčuje text vyrozumění o vyřízení stížnosti, ale jen zmocněný zástupce, pak by bylo lze nejspíše podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu žádost odložit. Ve sdělení ZÚ Hanoj ze dne 3. 10. 2016, č. j. 2727/2016-HONI, se že všechny žádosti byly přílohou stížností, které Mgr. Marek Sedlák dne 26. 10. 2015 osobně podal na recepci ZÚ. Další osoby, tedy uvedení žadatelé, resp. ve dvou případech zákonní zástupci se k recepci nedostavili.

V inkriminované věci je nesporné, že se žádost žalobce dostala do dispozice příslušného zastupitelského úřadu, soud přitom vycházel z ustálených závěrů Nejvyššího správního soudu. Pro stručnost lze konstatovat především autoritativní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 30. dubna 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, že není řádná registrace žadatele v systému VISAPPOINT podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení. Z toho ovšem vyplývá, že řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu je zahájeno i v případě, pokud se příslušná žádost dostane do dispozice příslušného orgánu jiným způsobem, než v souladu s pravidly systému VISAPPOINT.

V žalobcem namítaném rozsudku č. j. 6 Azs 25/2016-34 Nejvyšší správní soud s odkazem na ustálenou judikaturu konstatoval: „*ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců obsahující požadavek osobního podání žádosti je speciálním ustanovením (lex specialis) k § 37 odst. 4 správního řádu a má přednost. Ustanovení § 37 odst. 4 správního*

řádu upravuje možné technické způsoby, jimiž je možné podání učinit, aby s úkonem účastníka řízení byly spojeny právní účinky. (srov. VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. 1. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2006, s. 273) Ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců jako lex specialis vyžaduje formu osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu“.

Nicméně Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 236/2016 – 43, uvedl, že zpochybňovanou nezákonností usnesení o odložení věci ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-27159-6/DP-2016, se tak v řízení o ochraně proti nečinnosti zabývat nemůže, což nutně platí i pro kasační námitky zpochybňující správnost vyhodnocení důkazů (sdělení zastupitelského úřadu) a správnost skutkových závěrů přijatých Městským soudem v Praze s odkazem na zásadu in dubio mitius, neboť s ohledem na existenci citovaného usnesení o odložení věci se jimi neměl zabývat ani Městský soud v Praze. Z tohoto důvodu by bylo předčasným také posuzování správnosti aplikace závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016 - 34, ve skutkových okolnostech této věci.

Ze shora uvedených zjištění a závěrů musel soud dospět k závěru, že žalovaný nebyl nečinný, neboť dne 25. 10. 2016 vydal usnesení, č. j. OAM-27159-6/DP-2016, jímž žádost žalobce podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu odložil.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že podané žalobě nevyhověl a podle § 81 odst. 3 soudního řádu správního jí zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: